

Arrest

nr. 82 334 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VELLE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 24 december 2010, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 31 januari 2012, verstuurd op 2 februari 2012.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Swabi. U zou sinds verschillende jaren gewerkt hebben op de luchthaven van Islamabad. U zou voor PIA (Pakistan International Airlines) aan de balie gewerkt hebben. U diende boarding passes af te geven. Op 3 september 2010 zou u aan een kruising hebben staan wachten toen een pick-up u benaderde. Enkele mannen zouden u geblinddoekt meegenomen hebben. Het zou gaan om de Taliban. Zij zouden geweten hebben van uw werk. Zij zouden van u verwacht hebben dat u aan twee van hun leden die gezocht werden boarding passes uitvaardigde. Toen u weigerde, zou u mishandeld zijn. U zou er op

gewezen hebben dat men na u nog door de immigratiecontrole diende te geraken, maar de Taliban gaf aan dat ze dat al geregeld hadden. U zou vrijgelaten zijn. Enkele dagen later zouden de twee mannen uw counter benaderd hebben. Ze zouden een vlucht naar Jedah, Saoedi Arabië genomen hebben. U zou de boarding passes gegeven hebben. Hierna zouden de mannen naar de immigratiecontrole gegaan zijn, maar hier werden ze meteen opgepakt. Toen u dit zag zou u in paniek geraakt zijn en u zou gevlucht zijn. Hierna zou u gezocht worden door de Pakistaanse geheime diensten en door de Taliban. U zou een dreigbrief van de Taliban gekregen hebben. U zou besloten hebben om naar het buitenland te vluchten. Op 24 december 2010 diende u een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag verwijst u naar volgende documenten: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, schoolcertificaten, een condoleancebrief van PIA, uw werkpasjes, foto's, eigendomsaktes, kopieën van de identiteitskaarten van uw familieleden, een dreigbrief van de Taliban en de omslag waarin deze brief verstuurd werd, een verklaring van uw moeder en uw broer, de registratie van uw auto, foto's, een "FIR" (First Information Report), bankuittreksels, een loonbriefje, en algemene informatie."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"U verklaarde gezocht te worden wegens het helpen van terroristen. Tevens zou de Taliban u zoeken. U legde de "FIR" voor die door de politie op de luchthaven werd opgesteld. Deze beschuldiging rept echter met geen woord over hulp aan terroristen en dit ondanks uw verklaring dat u gedwongen werd om twee Talibanleden boarding passes te verschaffen. De aanklacht tegen u werd neergelegd onder de artikels 420 en 468 van de Pakistan Penal Code. Het gaat hier om "cheating and dishonestly inducing delivery of property" (art. 420) en "Forgery for purpose of cheating" (art. 468). Er wordt op geen enkel ogenblik verwezen naar de Anti Terrorism Act, wat gezien uw beweerde steun aan de Taliban logisch zou zijn. Er wordt volgens de inhoud van de "FIR" zelfs niet verwezen naar de Taliban. Er staat enkel dat u tegen de regels in boarding passes uitgaf, wat overeenkomt met de artikels waaronder u aangeklaagd wordt. Als u daadwerkelijk betrokken was bij het hulp bieden aan de Taliban, zou uw "FIR" dit vermeld hebben. Het lijkt er dan ook op dat u enkel mogelijks vervolgd wordt wegens vervalsingen. U toonde echter zeer weinig interesse in het verdere verloop van deze aanklacht, waardoor uw vrees voor deze "FIR" geminimaliseerd wordt. Zo wist u niet wat er juridisch gezien verder gebeurde met uw "FIR"; u wist zelfs niet of het doorgegeven werd aan een rechtbank of mogelijks werd geseponneerd (gehoorverslag CGVS p. 5). U kon dan ook niet zeggen of een arrestatiebevel uitgevaardigd was en of er mogelijks al een vonnis was uitgesproken (gehoorverslag CGVS p. 5). Gezien uw onwetendheid, kan van u enig initiatief verwacht worden om u in te lichten. U deed echter zelfs nooit de moeite om een advocaat te contacteren (gehoorverslag CGVS p. 5, 6). Uw uitleg voor dit totale gebrek aan initiatief, dat men in Pakistan weinig kans maakt op gerechtigheid, is zeer algemeen. Uw bewering vervolgd te worden wegens het steunen van de Taliban, is dus ongeloofwaardig. De door u aangehaalde vervolgingsfeiten zijn aldus van louter gemeenrechtelijke aard en uit niets blijkt dat u een oneerlijke procesgang of buitensporige bestraffing in Pakistan zou moeten vrezen. U heeft immers voorheen nooit problemen met de Pakistaanse autoriteiten gekend, u was niet politiek actief en behoort tot de religieuze meerderheid van het land. Om uw problemen met de Taliban te bewijzen, legde u een dreigbrief van de Taliban voor. Deze brief heeft echter een duidelijk gesolliciteerd karakter en ze kan letterlijk door iedereen opgesteld zijn. Deze brief heeft dan ook geen enkele bewijswaarde. Voorts verklaarde u dat de geheime agentschappen u zouden zoeken. Uw verklaringen hierover waren echter zeer vaag. U verklaarde dat op de luchthaven zes tot zeven verschillende geheime diensten actief zouden zijn en zij zouden u zoeken (gehoorverslag CGVS p. 9). Gevraagd hoe u dit wist, zei u dat mensen in burger navraag naar u kwamen doen in het dorp. Gevraagd hoe u kon weten dat deze mensen in burger van de geheime diensten waren, verklaarde u dat iedereen dit weet gezien hun manier van ondervragen. U wist echter niet welke geheime dienst achter u aan zou zitten (gehoorverslag CGVS p. 9). Uw vrees voor de geheime diensten is dus vaag en gezien uw ongeloofwaardige relaas, onwaarschijnlijk. Voorts dient er nog op te worden gewezen dat uw vluchtroute ongeloofwaardig overkomt. Daar u zelf jarenlang in een luchthaven werkte en boarding passes diende uit te vaardigen, was u zich bewust van het belang van correcte reisdocumenten. Wat meer is, u verklaarde zelf in te staan voor het spotten van vervalste paspoorten, iets dat volgens u gemakkelijk ging (gehoorverslag CGVS p. 7). Gezien uw werkervaring is uw bewering dat u met twee valse paspoorten reisde, ongeloofwaardig. Buiten de nationaliteit en de identiteit op deze paspoorten, kende u geen enkel ander gegeven. Hoewel u beweerde deze paspoorten tijdens uw reis op zak te hebben, beweerde u deze niet bekeken te hebben daar u zich daar niets van aantrok (gehoorverslag CGVS p. 4). Gezien uw werkervaring waaruit bleek hoe gemakkelijk valse

paspoorten op te sporen zijn, zou u zich waarschijnlijk meer zorgen hebben gemaakt. Ook kon u geen enkel document voorleggen dat uw beweerde vluchtroute kan ondersteunen. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door u beschreven vluchtroute. Tenslotte erkent het CGVS dat er in het noordwesten van Pakistan een bij momenten openlijk conflict heerst tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat het hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, gaat. U verklaarde weliswaar uit Swabi te komen, maar u woonde al jaren buiten deze regio. Daar uw vrees voor de Taliban en voor de autoriteiten niet geloofwaardig zijn, staat niets u in de weg om bij terugkeer elders in Pakistan te gaan wonen, temeer u volgens uw verklaringen lange tijd in Islamabad woonde en ook nog familie in Rawalpindi beweerde te hebben. Er zijn aldus geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de conventie van Genève. Daar uw ingeroepen vrees ongeloofwaardig is, komt u ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De meeste van deze documenten wijzen op zaken zoals uw identiteit, uw scholing, uw job voor PIA en andere zaken die hier niet ter discussie staan, zodat deze documenten zondermeer aanvaard kunnen worden. De algemene informatie en identiteitskaarten van uw familieleden voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier. De "FIR" en de dreigbrief werden hierboven reeds besproken. De verklaringen van uw broer en moeder hebben eerder een gesolliciteerd karakter en hebben slechts een relatieve bewijswaarde."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing de volgende rechtsregels schendt: de artikelen 48/3, 48/4, 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet, artikel 4, §5 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 3 EVRM, artikel 7 BUPO en artikel 19 Handvest.

Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas. Hij stelt dat de voorgelegde FIR geen melding maakt van de problemen met de taliban omdat het slechts een eerste proces-verbaal is dat bedoeld is om de strafvordering in te stellen. Verder stelt hij dat hij niet alle elementen op het valse paspoort heeft nagekeken omdat hij zo snel mogelijk wou vluchten.

Hij stelt ook dat de politieke toestand in Pakistan erg instabiel is. Hij wijst erop dat de FOD Buitenlandse Zaken reizen naar Pakistan afraadt omdat in heel het land ernstige onlusten voorkomen. Hij stelt ook dat er nog steeds zelfmoordaanslagen worden gepleegd en verwijst hiervoor naar verschillende krantenartikels.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas en sluit zich hiervoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat in de FIR niet naar de taliban wordt verwezen. Verzoeker verklaarde immers dat de Pakistaanse autoriteiten hem beschuldigen van samenwerking met de taliban (vragenlijst 26 januari 2011, 2), zodat mag worden verwacht dat dit ook in de FIR is opgenomen. Verzoekers betoog dat de FIR slechts een eerste proces-verbaal is doet hieraan geen afbreuk.

Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat verzoeker erg vaag bleef over de geheime dienst die achter hem aan zou zitten. Verzoeker geeft hiervoor geen verklaring.

Het is ook opmerkelijk dat verzoeker geen enkele poging deed om uit te zoeken wat er ondertussen met de aanklacht tegen hem is gebeurd. Verzoeker had hiertoe nochtans de mogelijkheid aangezien hij verklaarde dat hij nog contact heeft met zijn familie in Pakistan. Bovendien werkt zijn broer bij de luchtmacht en vernam zijn broer via collega's dat tegen verzoeker een FIR was opgemaakt, zodat het

niet zo moeilijk moet zijn om uit te zoeken of hij nog steeds wordt vervolgd (gehoorverslag 6 september 2011, 5).

Tot slot is het ook niet aannemelijk dat verzoeker de valse paspoorten waarmee hij reisde niet aandachtig heeft bekeken. Aangezien hij verklaarde dat hij deze paspoorten tijdens de reis bij zich had, was dit slechts een kleine moeite. Verzoekers verklaring dat hij zich daar niets van aantrok ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas (gehoorverslag 6 september 2011, 4). Verzoekers betoog dat hij niet alle elementen op het valse paspoort heeft nagekeken omdat hij zo snel mogelijk wou vluchten, doet hieraan geen afbreuk, omdat hij de paspoorten tijdens de reis bij zich had.

Verder is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft gesteld dat verzoeker in Pakistan over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten van Pakistan te ontlopen. Verzoeker zou zich in Islamabad kunnen vestigen aangezien hij daar reeds heeft gewoond, of in Rawalpindi aangezien hij daar familie heeft. Verzoeker stelt dat er in heel het land ernstige onlusten voorkomen en dat er nog steeds zelfmoordaanslagen worden gepleegd, maar hij toont niet aan dat er in heel Pakistan een openlijke strijd wordt gevoerd, zodat er geen reden is om aan te nemen dat er in heel Pakistan een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie). Hetzelfde geldt voor artikel 7 BUPO.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker de schending van artikel 19 Handvest niet dienstig kan aanvoeren in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Een richtlijn kan slechts rechtstreekse werking hebben in de nationale rechtsorde zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker de schending van deze richtlijn hier niet dienstig aanvoeren.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat het weerlegbaar vermoeden van artikel 57/7bis pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 57/7ter van de wet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. *In casu* werd geen geloof gehecht aan verzoekers beweerde problemen en vervolging door de Taliban, zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan zich tenslotte niet dienstig beroepen op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd (voorwaarde onder e)) en de criteria van artikel 57/7ter cumulatief dienen te worden vervuld. Het voordeel van de twijfel wordt slechts toegestaan als alle elementen werden onderzocht en de asielinstanties overtuigd zijn van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER